

DORU IONESCU, un teleast de elită

(Daniela Caraman Fotea, 8 ianuarie 2015)

Românului care a învățat să citească, cel mai greu îi este să nu... scrie! A spus-o Caragiale. E bine, dacă există profesionalitate, documentare adecvată și, dacă se poate, TALENT. Pe toate le-a afirmat **DORU IONESCU**, încă de la debutul lui în publicistică. Mi-au atras atenția (nu am fost singura), fluența demersului literar, limbajul colorat, abordarea subiectelor muzicale cu simț al valorii. Altfel spus, veridicitatea comentariului, din care nu lipsea niciodată un cuvânt aparte (evident legat de temă); mai puțin obișnuit în contextul cronicilor. Îl așteptam citind, mă mulțumea descoperirea lui. Era într-un fel, o... „parafă” stilistică a autorului...

Maniera scrisului, a ideilor lui Doru Ionescu a fost sesizată și de un for cu incontestabilă exigență: Uniunea Criticilor Muzicali „Mihail Jora”, care l-a onorat cu un premiu decernat într-o ambianță specială: sala de protocol a Palatului Cotroceni. A fost de bun augur.

Doru Ionescu s-a demonstrat de la început un pasionat al domeniului pop-rock autohton, într-o perioadă care acorda prioritar atenție internaționalului. Bine a făcut! O afirm cu fermitate. Cultura pop-rock națională a afirmat personalități notabile. Remarcabilă fiind, pe lângă virtuozitatea instrumentiștilor, originalitatea de timbru a vocaliștilor, o creativitate construită pe melodic. Așa s-a acumulat un repertoriu bogat de șlagăre, multe devenite evergreen-uri. Pe lângă emoția oferită generațiilor mai vârstnice, ele conving și auditoriul tânăr, care le fredonează, cunoaște chiar versurile lor. Este o performanță! În anii '70-'80, instituții culturale importante, teatre de proză, de operă, filarmonici, apelau la trupele afirmate, organizându-le concerte; își completau astfel din încasările nu o dată substanțiale, fondurile necesare salariilor, planului financiar obligatoriu. Deci, existența. Televiziunea națională nu putea ignora fenomenul. Așa că emisiunile, cele de mare audiență, din prime-time, difuzau recitaluri ale vedetelor. Cu toate problemele, dificultățile de realizare; protagoniștilor le era interzisă libertatea mișcării scenice, la machiaj, ore se derulau pentru disimularea podoabei capilare prea bogate și ea nepermisă pe micul ecran...

Doru Ionescu s-a transformat într-un... arheolog al imaginii, inițiind cicluri de emisiuni care valorificau secvențe uitate, nefolosite de ani, cu trupele pop-folk-rock, alcătuind astfel o veritabilă istorie a fenomenului, care există azi, grație căutărilor și perseverenței lui. Prețioasă zestre! A știut să agrementeze momentele muzicale cu interviuri, multe realizate în Club A, fiind susținut și de critici muzicali cu reputație. Este de notat și o altă calitate a teleastului: abilitatea de a-și pune în valoare invitații, făcându-i să se simtă bine, apreciați, onorați, dispuși – în urma unor întrebări istețe, la mărturisiri inedite, savuroase. Totul, fără a se pune pe sine în prim plan, oferind celor de lângă el, locul convenit în atenția publicului, a camerelor de filmat. Are Doru Ionescu și darul modestiei. (Îmi amintesc în context, cum Tudor Vornicu lua interviuri, apărând pe ecran, filmat cu... spatele la obiectivul video!

Multe dintre emisiunile lui Doru Ionescu au fost translate de pe imagine în pagini de carte. Au apărut astfel volumele Timpul chitarelor electrice, Club A - 42 de ani. Mai nou, **Povești cu cântec din diaspora**. Eroi ai acesteia fiind 100 de români și... aventurile lor muzicale. O altă idee benefică, informând asupra existenței, carierei, modului de viață a celor plecați - dispăruți, interziși din media românească după emigrare. Este o altă istorie, o continuare a celei atât de inspirat pusă în

imagine și cuvânt până acum, subliniind o realizare **majoră** a postului național, a celui internațional TV, consemnând o relație solidă, necesară, eficientă cu diaspora. Reverență doamnei CRISTINA LORENȚ, decizională pe canalul TV Internațional.

Cartea aduce în prim plan, după difuzarea filmărilor de rigoare, detalii pe cât de interesante, pe atât de savuroase ale existenței celor plecați în lumea largă, înregistrate la ei acasă, pe meridianele care – aflăm, i-au primit, dar îi și respectă. Se întâmplă în Franța, Suedia, Germania, Marea Britanie, Italia, Statele Unite, Canada, Israel, Finlanda, Danemarca, Olanda, Elveția, Austria, Turcia, Australia, Grecia, Spania. Ce bucurie să aflu despre o Păunița Ionescu, Radu Goldiș, Nuțu Olteanu, Anca Agemolu, Paul Weiner și Puba Hromadka, Niki Dorobanțu, Nansi Brandes, Cristian Madolciu, Eugen Gondi... Toți, mulți alții au fost vizionabili pe micul ecran dar, acum și posibil de ascultat, câțiva, grație CD-ului editat de casa Soft Records. Cartea rămâne însă cel mai aproape de suflet, posibil de răsfoit oricând. Este unul dintre volumele de pe... noptieră, altfel spus, mereu accesibilă. Informațiile, amănunte inedite din viață, din cariera celor abordați, copleșesc. Se retrăiesc momente aproape uitate din viața muzicală. EMOȚII în perpetuu...

Ce scrie Doru Ionescu în prezentarea cărții este atât de convingător, dar și posibil de verificat: „...focalizez o anumită dimensiune – muzica, în care românii au avut întotdeauna geniu, indiferent de gen. Iar diaspora românească are darul de a culege în continuare nu doar... căpșuni, ci și aplauze. Cartea este un gest de deferență față de cei care au fost nevoiți să se despartă de România, dar care de fapt, au luat-o cu ei...”

Noua ediție semnată de Doru Ionescu este una dintre aparițiile de proeminență ale anului încheiat, pentru canalul TV Internațional, editura Artprint, pentru istoria muzicală națională. La finalul lecturii, mă încurajez cu gândul continuării demersului inspirat și TREBUIȚOR al autorului.